

Не йди...

Галопом диким чиїсь дивні коні
Ввірвуться в долю знову з даліни.
І жовтий лист летить мені в долоні,
І край дороги гіркнуть полини.
Я спраглими від відчаю вустами
Знов шепочу: „Не залишай, не йди...”
...Та тільки осінь жовтими листами
Тихенько заміта твої сліди.
Туман мені вужем вповзає в очі,
І раптом серед казки, серед див
Зриваюсь криком в самотні ночі -
І знов в подушку зболене: „Не йди”...
Та тільки в снах твої стискаю руки,
Й пливе твого волосся течія.
Моя любове і одвічна муко,
Моє питання вічне: „Ти чия?”
„Вже не твоя”, - сміються зорі з неба,
І вітруган несе в усі кінці.
Вже не моя? А іншої - не треба:
Була жар-птиця у моїй руці.